

om Ribebanen, at han var enig med mig i Grundtanken, men at han dog vilde stemme imod, saaledes ogsaa i Dag. Naar det ærede Medlem oplyste, at Regjeringen har havt Ret til at give Koncession paa Gjedserbanen ja da er det ikke Andet, end hvad der staar i min Betænkning om den Sag, og naar han dernæst oplyste, at Regjeringen har havt Ret til at tillade det lollandste Selskab at drive denne Bane, saa er det heller ikke Andet end, hvad der staar i min Bemærkning. Pointen er imidlertid, om Regjeringen har havt Ret til at give Tilladelse til en Vortforpagtning mod en Afgift af Selskabet, der er rentegaranteret af Staten for 120,000 Kr., uanfet det Rentetab, Driften kan give. Det er Spørgsmaalet, det er derom, Uendringforslaget dreier sig, og der erklærer det ærede Medlem, at han er enig med min Betragtning, at det er uberettiget, at denne Forpagtningskontrakt er oprettet. Han er nødt til at erkjende, at Ministeriet ikke har havt Ret dertil, fordi han har været med til at erkjende det før. Men ganske vist, det er forøvrigt ikke afgjørende, det er ikke noget Bevis. Skulde vi virkelig alle her i Salen anerkjende, hvad vi have været med til før, vilde meget være anderledes. Og naar nu den ærede Minister paastaar saa freidig, at § 10 i Loven af 23de April 1873 berettiger ham til, hvad han har gjort, skal jeg henvise ham til, hvad der i den Henseende for et Par Aar siden med Styrke blev høvedt. Jeg skal ikke opholde Thingets Tid med at oplæse det; men skal henvise til Spalte 1285 v. flg. i Folkethingets Forhandlinger for 1884—85. Der ville de se, hvorledes det stiller sig med Ministerens Henhold til Bestemmelsen i denne Paragraf, saalydende: „Naar Banerne ere anlagte, kan Indenrigsministeriet tillade at . . . den, der er Indehaver af Koncessionen paa den lollandstasterste Bane, overtager Driften af Banen paa Faldt“, hvorledes den daværende Indenrigsministers Henholden sig til denne Bestemmelse blev plukket i Stykker og paavist som uetterrettelig af Ordføreren, der hævdede, at den høie Regjering ikke blot ingen Bemyndigelse havde, men endog havde en udtrykkelig Forpligtelse til ikke at gaa ind paa en saadan Forpagtningskontrakt. Det blev paavist baade gennem Lovstedets Fortolkning og gennem den da stedsundne Forhandling, som jeg havde væsentlig Del i, og jeg er personlig fuldt berettiget, maaffe endogaa fremfor Noget, til at fremdrage dette; thi det var min Slutningsforklaring og mine Udtalelser om det foreliggende Uendringforslag, hvorved Indenrigsministeren afviste, der godtgjorde bl. A. ogsaa udenfor,

hvad der ligger i Sagens Natur, at et Misbrug af denne Lovbestemmelse havde fundet Sted. Det godtgjordes paa den Maade, at den høie Regjering havde handlet fuldstændig paa egen Haand og imod Loven, og derfor samlede Ordføreren det ærede Medlems og min og Flerpartens samlede Mening om denne Sag i en stærk Protest, der gaar ud paa at protestere mod, at disse Afstaler bringes til Udførelse, da de ere i Strid med, hvad der er forhandlet i Thinget, i Strid med Loven og til Skade for Statskassen. Og nu forsvarer det ærede Medlem, at vi skulle bevilge til en Foranstaltning, som han selv sammen med mig har erkjendt ere i Strid med Loven — nu første Gang, det foreligger oplyst, at den er virkelig til Præjudice for Statskassen. Den ærede Minister kan altsaa ikke paaberaabe sig denne gamle Historie; den er forlængst færdig; der er ikke Skin af Grund for Ministeren til at hænge sig dert. Nu siger det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen), det ærede Medlem fra Gjedserdistriktet, at hvis vi havde havt den paagjældende Minister, der havde Ansvaret for denne Beslutning, vilde han følge mig her og gaa videre, gaa til Rigsretten. Forleden Dag havde vi, det kan dog ikke negtes, den paagjældende Minister for os med Hensyn til Ribebanen, den Minister, der havde givet den Koncession, som ganske vist var meget værre, da det var en Koncession uden Lov, hvori der er givet Garanti for Forrentning med endogaa 4 pCt. af Maximumsummen. Saa skulde man tro, at han vilde have været med til at stemme for mit Forslag, men nei, det vilde han ikke. Nu i Dag vilde han have været med, hvis han havde havt den Minister her, som havde Ansvaret for denne Forpagtningskontrakt. Men er det ærede Medlem ganske stikker paa, at vi ikke have den Minister, der har Ansvaret for den Kontrakt (Clausen: Ja det er jeg sikker paa). Ja, det ærede Medlem skal ikke være for rask til at frigjøre de nuværende provisoriske Ministre fra deres Ansvar. Jeg skal nemlig gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at i den Henseende kan der dog være stærkt statsretlig Tvivl. Det ærede Medlem maa nemlig erindre, at den nuværende Minister har approberet Forpagtningskontrakten, den er traadt i retskraftig Gyldighed gennem hans Approbation, det er den retsghyldige Akt, og derfor paastaar jeg, at han staar til Ansvar for denne Forpagtningskontrakt. Hvis saa er, maa det ærede Medlem ifølge sin egen Logik følge mig her. Men nei, han kan ikke følge mig; det er et Slag i Luften, siger han.